

stændig samme Mand og i samme Retning, og deres Udtalelser falde saa fuldstændig sammen, at man ikke kan tillægge det Hensyn, som den ærede sidste Taler fremhævede, nogen som helst Betydning. For at gjøre en enkelt Bemærkning ligeoverfor det ærede Medlem skal jeg sige, at det vel er sandt, at man i Sverig har haft Betænkelighed ved at gjøre Udfillelse mellem Tolden paa Tobaksblade og paa Tobaksstikke, saaledes som Udvalgets Hæderhede ifjor foreslog, men det er dog en Udfillelse, som ingenlunde er praktisk uigjennemførlig; den er tværtimod indført i et Land, som man i saa Henseende maa anse for meget praktisk, nemlig Belgien. Det er heller ikke Tilfældet, at alle vore Naboer beskattede Tobak høiere, thi f. Ex. i Lydsland og i Belgien beskattes den betydelig lavere, ikke at tale om Holland, hvor den jo paa en Maade kan betragtes som et indenlandsk Produkt, idet en stor Mængde Tobak indføres fra de hollandske Kolonier. Hvad jeg imidlertid navnlig vil fremhæve med Hensyn til Artikler som Tobak og Brændevin, det er, at de ikke paa nogen Maade saaledes som Vin og Silke og deslige Artikler kunne betragtes som rene Luxusartikler. Om Tobak gælder det til en vis Grad, men dog ikke saa ubetinget som med Hensyn til Vin, Silke osv.; men Brændevin kan i alt Fald paa ingen Maade betragtes som en Luxusgenstand. Dette maa jeg hævde, og det blev ogsaa stærkt fremhævet ifjor fra den Side, som jeg tilhører, at Brændevin ikke kan betragtes som en Livsforbrødenhed. So dybere man kommer ned i Samfundet — som man udtrykker sig — jo længere man kommer ned til de mindre bemidlede Klasser, i desto høiere Grad bruges Brændevin som en Livsforbrødenhed. Netop for dem, som arbeide stærkt med Haanden i fri Luft, under ugunstige Veirforhold, er Brændevin i høj Grad vigtig, thi det er for dem mere, end hvad hvidt Æl, Vin og forskellige andre Drikkevarer er for de andre Klasser. Brændevin er en Livsforbrødenhed, og jeg tør næsten sige, at der ikke ved Siden af Brød er nogen Ting, der i samme Grad forbruges af den mindre bemidlede Klasse, ja den forbruges maaske endog i høiere Grad af den end nogen Artikel af de øvrige Samfundsklasser. Af andre Livsforbrødenheder f. Ex. Kjøb bruge de mindre bemidlede Klasser forholdsvis mindre, men af Brændevin, og Brød, eller rettere Brød og Brændevin for at nævne dem i den rette Orden, bruge de ligesaa meget eller maaske mere end de andre Samfundsklasser. En Skat paa Brændevin rammer derfor fortrinnsvis de mindre Bemidlede, og derfor maa der under ingen Omstændigheder være Tale om en Forhøielse af denne Skat. For at nævne et Punkt, som staar i nær Forbindelse hermed, vil jeg sige, at jeg meget maa beklage, at den høitærede Finansminister har sat Spiritustolden til det samme Beløb, hvortil den blev sat ifjor, uagtet Forslaget om

Brændevinsafgift ikke foreligger igen i Aar; deraf er Følgen, at det Forslag, som foreligger i Aar, indeholder en betydelig større Beskyttelse for Brændevin end Forslaget ifjor. Tolden er sat til 15 $\frac{1}{2}$ pr. Pund af 100 pSt. Tralles, hvilket svarer til 11 à 12 $\frac{1}{2}$ pr. Pot; Brændevinsafgiften ifjor var fastsat til 6 $\frac{1}{2}$ pr. Pot, og Beskyttelsen vilde altsaa derefter være bleven 5—6 $\frac{1}{2}$; men i Aar foreligger der intet nyt Forslag om Brændevinsafgift, og denne kan jo nu som bekendt anslaas til 4 $\frac{1}{2}$ pr. Pot 8 Graders eller $4\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ pr. Pot 50 pSt. Tralles, og der fremkommer altsaa i Aar en Beskyttelse af $1\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ mere pr. Pot end efter Forslaget ifjor. Jeg antager, at dette Forhold er fremkommet ved en Forglemmelse af den høie Regjering, idet den ikke har været opmærksom paa Virkningen af, at Forslaget om Brændevinsafgiften ikke atter er bleven forelagt i Aar. — Spørgsmaalet om Beskyttelsen i det Hele taget tør jeg anse det for uforønsdelt at gaa ind paa, efterat det er blevet belyst fra forskellige Sider. Jeg vil kun fremhæve overfor det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, at han ikke lagde tilstræffelig Vægt paa, at Haandværksklassen i Danmark ikke kan undvære Beskyttelsen; det gaar ikke an at ophæve Beskyttelsen for den med den Raskhed, hvormed man kan gaa frem overfor Fabrikkerne. Bel kan der derved fremkomme saadanne eendommelige Forhold som dem, der igaar bleve paapegede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville), og ved hvilke ogsaa den ærede sidste Taler dvalede; men overfor Haandværksklassen staa vi i et særligt Forhold. Vi staa nemlig her overfor en Haandværksindustri, som i andre Lande er gaaet over til en Maskinindustri, en Fabrikvirksomhed, og derfor vilde Ophævelsen af Beskyttelsen inden ret lang Tid frentvinge en betydelig Forandring i Haandværkernes Forhold. Det er Sagen; her er Konjunkturer, mod hvilke man ikke kan stampe, naar man engang har taget Dømmingen bort. Med den svenske Lønner- og Træindustri ville vore Bygningshaandværkere saaledes ikke kunne konkurrere i Længden, og vi bør derfor ikke tage hele Beskyttelsen fra dem; jeg tror, at det Forslag, der ifjor var stillet i Udvalget derom, gik noget for vidt. Jeg vil bemærke, at det er det eneste Forslag, hvori jeg mener, at Udvalget er gaaet noget for vidt med Hensyn til Medsættelse af Beskyttelse, men jeg anser det som sagt for uforønsdelt at komme nærmere ind paa dette Beskyttelsesspørgsmaal. — Derimod er der et Par andre Punkter, jeg vil tillade mig at fremhæve. Over for det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Møst) kan jeg ikke undlade at udtale min Forundring over en Ytring, der fremkom fra ham. Han gjorde gjældende, at en Regjering ikke kunde staa sig ved, at Udvalgets Forslag fra ifjor om disse Indtægters Afløsning ved en Indkomstskat efter faste Regler blev vedtaget, da det derved vilde blive muligt for Folkethinget og Rigs-